

Юрій БОГАЄВСЬКИЙ,
Ігор ТУРЯНСЬКИЙ,
Надзвичайні і Повноважні Посли,
ветерани дипломатичної служби

ПРО НАШОГО КОЛЕГУ І ДРУГА-ДИПЛОМАТА — ЛАУРЕАТА МІЖНАРОДНОЇ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОЇ ПРЕМІЇ

Нашому довголітньому колезі і другові-дипломату, Надзвичайному і Повноважному Посланнику України, журналісту Станіславу Юхимовичу Лазебнику нинішньої весни виповнилося 80 літ. За прожиті десятиліття йому не соромно: де б не працював, він завжди відповідально ставився до виконання своїх обов'язків.

Позаду — здобуття фаху журналіста в столичному університеті, тривала праця в редакціях радіомовлення на зарубіжні країни, в Товаристві зв'язків з українцями за межами України (Товариство «Україна»), в Міністерстві закордонних справ, Секретаріаті СНД, Посольстві України в Росії. Як один з керівників Товариства «Україна», яке в «старі» часи фінансувалося з республіканського бюджету, С. Лазебник ще в часи холодної війни та «залізної зависи» між СРСР і Заходом займався нелегкою, за висловом знаного в нашій державі американського історика Тараса Гунчака, «витонченою» дипломатичною роботою. Вона була пов'язана з полемічними перемовинами з керівниками різних зарубіжних українських організацій, зокрема з т. зв. буржуазно-націоналістичними, представниками етнічної еліти, пошуками компромісів, світоглядних порозумінь, встановленням обопільних відносин. За його активної участі поступово закладалися підвалини для більш широкого розвою співробітництва вже в роки державної незалежності України. Чимало колишніх опонентів нашого колеги стали його довголітніми особистими друзями, активними лобістами національних інтересів нашої держави в країнах свого постійного проживання. Тож не випадково він став одним із співорганізаторів проведення першого Всесвітнього форуму українців, що відбувся в Києві 1992 року.

Свою роботу в Міністерстві закордонних справ України (МЗС), куди Станіслава Юхимовича запросили як висококваліфікованого фахівця, розпочав з посади заступника начальника Управління Росії та країн-учасниць Співдружності Незалежних Держав (СНД), а згодом і очолив його. Потім в дипломатичній біографії нашого колеги була не менш серйозна робота на посаді заступника Виконавчого

секретаря СНД у Мінську, де він відповідав за інформаційно-аналітичну сферу, підготовку зустрічей і засідань міністрів закордонних справ Співдружності. Випало йому попрацювати й у Посольстві України в Російській Федерації. А завершив трудовий десятирічний дипломатичний шлях в центральному апараті міністерства головним консультантом з питань співпраці із закордонним українством.

Збігали роки. Вік брав своє... Вийшовши на відпочинок, С. Лазебник не змінив громадської активності. Виступав перед студентами з лекціями про українську діаспору та своїми спогадами, сповиваючи у молоді почуття поваги до розгалуженої світом гілки рідного етносу. Але найголовнішим сенсом його життя стало повернення до активної журналістики. Він і сьогодні виступає в програмах Українського радіо та телебачення, на сторінках вітчизняних і закордонних часописів. Йому до вподоби афоризм відомого німецького філософа Артура Шопенгауера: «Перо для мислення — все одно, що палиця для ходіння; і лише тоді, коли починаєш старіти, то охоче хапаєшся за ціпок і перо». Тому Станіслав Юхимович пише, пише й пише...

Свій ювілей наш колега відзначив виходом у світ його вже 35-ї книжки. Усі вони, а також брошури, присвячені Україні та українству зарубіжжя, поширювалися не лише в нашій країні, а й за кордоном. Остання з них — «Люди українського закордоння» дарувала дипломатові Міжнародну літературно-мистецьку премію імені Володимира Винниченка за 2017 рік, яку присуджує Український фонд культури за творчі досягнення в галузі української літератури і мистецтва та за благодійну діяльність. Ми щиро вітаємо Станіслава Юхимовича з цією заслуженою відзнакою!

Низка книжок з творчого ужитку ювіляра — це не лише окремі хвилюючі сторінки вимушеної або добровільної еміграції українців з рідної землі, а здебільшого оповіді про їхнє сучасне життя, незгасну любов до історичної Батьківщини та надання їй посиленої допомоги. З повним на те правом і небезпідставно звертає автор увагу і на не зовсім адекватну державну політику сучасної України щодо закордонного українства. У такий спосіб він прагнув вселити читачам почуття належної поваги до людей, які протягом багатьох десятиріч свято зберігають під чужим небом українськість у своєму естві. Прикметно, що у кожній книжці Станіслава Лазебника палає свічка спогадів. Адже під час своїх численних закордонних відряджень як у радянські часи, так і в часи незалежної України, він ніколи не розлучався з блокнотами, до яких вкарбовував почуте, побачене, пережите від спілкувань з представниками українського роду в близьких і далеких краях на різних континентах.

Сьогодні ветерана не менш турбує незрозуміла йому і нам відсутність державного сприяння вітчизняним громадським організаціям, які підтримують контакти із закордонним українством, спеціальної професійної підготовки нинішніх дипломатів для співпраці з діаспорним середовищем у наших зарубіжних дипломатичних і консульських установах (такий вишкіл здійснюється в низці закордонних країн). Проте він все ж сподівається, що створення за ініціативи вітчизняного МЗС Українського інституту сприятиме системному культурному та науковому обміну із зарубіжними країнами і реальному створенню більш позитивного міжнародного іміджу України.

Зі свого боку і ми сподіваємося на те, що практичній реалізації цього важливого завдання допоможе й прийнята у червні 2017 року Кабінетом Міністрів України Концепція Державної програми співпраці із закордонними українцями на 2017–2020 роки. Це не просте завдання, тому для його виконання, як ми вважаємо, доцільно залучати кваліфікованих експертів з багатим професійним і життєвим досвідом, до яких належить і Станіслав Юхимович Лазебник.

Тому бажаємо нашому колезі і другові доброго здоров'я та многая-многая літа!